

Wie zal de opvoeders opvoeden? : kindermishandeling en het recht van het kind op persoonswording

Citation for published version (APA):

Willems, J. C. M. (1998). *Wie zal de opvoeders opvoeden? : kindermishandeling en het recht van het kind op persoonswording*. Universiteit Maastricht. <https://doi.org/10.26481/dis.19981218jw>

Document status and date:

Published: 01/01/1998

DOI:

[10.26481/dis.19981218jw](https://doi.org/10.26481/dis.19981218jw)

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

Stellingen

Stellingen behorende bij het proefschrift van Jan C. M. WILLEMS, *Wie zal de opvoeders opvoeden? Kindermishandeling en het recht van het kind op persoonswording*, Universiteit Maastricht, 1998.

1. Als het met ouders niet goed gaat, door welke oorzaken en omstandigheden ook, gaat het met kinderen veelal ook niet goed. We moeten er als samenleving dus voor zorgen dat het met ouders goed gaat, en wel vanaf het prilste stadium van (zich aankondigend) ouderschap. Door grove nalatigheid op dit vlak zijn we als land van gelijke kansen nog generaties verwijderd van een land met gelijke startposities.
2. Kindermishandeling is het resultaat van de levensgevaarlijke combinatie van diepe (ontwikkelings)frustratie (in het bijzonder ten gevolge van niet verwerkte vroege trauma's) en maatschappelijk ongecontroleerde zeer grote (ten opzichte van het jonge kind bijna absolute) machtsverschillen; kort gezegd: van de combinatie van onmacht en almacht. Ouderlijke almacht hangt samen met het socio-juridische privacy-systeem, ouderlijke onmacht met de structurele verwaarlozing van de geestelijke volksgezondheid. Een systeem van preventieve opvoedingsondersteuning dient dan ook – door tegelijk een systeem van opvoedingsbegeleiding en van opvoedingsbewaking te zijn – op beide fronten (het psychotherapeutische front van de frustratie/onmacht en het socio-juridische front van de machtsverschillen/almacht) in te haken en werkzaam te zijn.
3. De universele erkenning van zowel de menselijke waardigheid van het kind (het kind als drager van rechten) als het ontwikkelingsbelang van het kind (het kind als persoon in wording) maakt het onjuist te (blijven) spreken van de opvoedingsautonomie van ouders en de voortplantingsautonomie van de vrouw. Mensenrechtelijk correct zijn uitsluitend de termen primaire opvoedingsverantwoordelijkheid respectievelijk primaire voortplantingsverantwoordelijkheid.
4. Het recht van het kind op persoonswording is als (rechts)beginsel te vergelijken met het gelijkheidsbeginsel vóór de fase van sociale insluiting van vrouwen en daaraan gepaard gaande rechtsverfijning (operationalisering van het beginsel in de vorm van uitwerkings- en uitvoeringsregelgeving). Er is echter één belangrijk verschil. Positieve maatregelen zullen na voltooiing van het proces van vrouwenemancipatie discriminatoir zijn, maar het persoonswordingsbelang van het kind zal altijd positieve maatregelen ten aanzien van het weerloze (jonge) kind vergen.
5. Iemand die over 'de rechten van het kind' spreekt zonder kindermishandeling bovenaan zijn juridische, politieke, wetenschappelijke of activistische agenda te plaatsen, weet niet waarover hij (of zij) het heeft.

6. Getraumatiseerde voormalige slachtoffers van kindermishandeling en incest alsmede hun indirect getraumatiseerde levenspartners en/of kinderen (tweede-plan-slachtoffers) hebben, in het kader van hun verwerkingsproces, een recht op confrontatie met de dader(s) en met (actief of passief) medeplichtige verwanten. Dit recht impliceert onder meer vrijwaring van aanklachten en procedures wegens belediging of smaad.

7. Het onder het mom van democratische vrijheden niet (doen) verbieden van *xenofobe* en *extremofiele* (gedurig vreemdelingenhaat zaaiende en aldus per definitie en permanent de democratie verkrachtende) politieke partijen en van *xenomonomane* (direct of verkapt racistische *one issue*-)demonstraties (art. 4, aanhef en onder b Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie) is tekenend voor de gevoelloze en zelfgenoegzame laksheid van de Nederlandse politieke en juridische elite ten aanzien van mensenrechtelijke verplichtingen.

8. In een modern en gezond dienstverlenend bedrijf zijn een gedegen scholing, training en begeleiding van het personeel ten aanzien van theorie en praktijk van de bedrijfsmethoden en -technieken, alsmede serieuze vormen van intercollegiale toetsing (intervisie en supervisie) vanzelfsprekend. Aan de Maastrichtse rechtenfaculteit schort het daaraan evenwel, in zowel structurele als culturele zin – zeventien jaar na aanvang van wat alom gepresenteerd en gezien werd als een *onderwijskundig* experiment –, nog steeds in een mate die doet vrezen dat het daar (officieel) gehanteerde probleem-gestuurde onderwijssysteem binnen afzienbare tijd aan een gebrek aan professionaliteit en betrokkenheid zal bezwijken.

9. Onderwijsevaluaties door studenten die niet gepaard gaan met enigerlei vorm van intercollegiale toetsing (dat wil zeggen: de uitsluitende mening van consumenten, niet vergezeld van die van producenten en technische experts), zijn niet alleen een wassen neus maar bovendien voor zowel de verbetering van onderwijs als de beoordeling van docenten een volstrekt ondeugdelijk middel. Openbaarmaking van dergelijke evaluaties is ten opzichte van studenten en derden een vorm van misleidende reclame.

10. De kennelijk klakkeloos van de bèta-wetenschappen gecopieerde promotiecultuur, welke juristen noopt op zo jong mogelijke leeftijd te promoveren, vóór zij veel en breed hebben gelezen en (levens)ervaring hebben opgedaan, is de dood in de pot van het recht als dogmatisch-normatieve (beginselgerichte en beginselgeleide, in tegenstelling tot regelgerichte en regelgeleide) maatschappijwetenschap.

11. Het maximum van elf stellingen in art. 22, lid 4 van het Promotiereglement van de Universiteit Maastricht is een carnavaleske – maar daarom niet minder ernstige – aanslag op de academische vrijheid.